

ПОВОДОМ ПРЕДЛОГА ЗА УРЕЂЕЊЕ „ТЕРАЗИЈА“

Изјава проф. М. Злоновића

Уредништву „Обнове“.

У вези са написом Др. М. Борисављевића објављеним у Вашем листу на дан 13 јуна т. г. под насловом „Градити или кварити“ а у коме се говори о моме предлогу за уређење ширег центра Београда, објављеном у „Обнови“ у бројевима од 1, 2 и 3 јуна, молим уредништво да да места овој мојој изјави:

Писац овога написа је жучно и необјективно напао мој предлог. При томе је покушао да тај напад прикаже као „критички осврт“. Међутим, то му није успело и цео је напис добио печат личног разрачунавања. Ја не могу поћи истим путем који ми не додикује. Када сам изнео и образложио свој предлог за уређење ширег центра Београда, имао сам намеру да помогнем решењу важних јавних питања која су покренута, и о којима су се почела износити појединачна мишљења у јавности. То су чинили многи пројектанти, па и сам писац поменутог написа. На тај начин се јавности пружа прилика да чује разна мишљења. О томе које је најцелесходније решавање се дефинитивно на надлежним местима и у стручним телима. У сваком случају, стручно мишљење о неком предлогу може дати само стручно тело или стручњак. Писац поменутог „осврта“ није ни једно ни друго. Он је, можда, добронамеран сарадник на послу, један између осталих. Али када узима став и улогу стручњака и оцењивача, по питању које и он сам покушава да реши, онда се лако може добити прилично јасан утисак о његовој објективности и добронамерности. Ја ни у овом погледу нећу да се поведем његовим примером.

Јавности је познато да је писац до сада објавио читав низ својих предлога у „Обнови“ и у другим листовима по питањима уређења Београда. Његови предлози су — и када се односе на једно исто питање — скоро редовно разногласни. Треба сачекати да се који његов предлог не усвоји, или једноставно само да прође неко време од раније учињеног, па ће сигурно он изаћи пред јавност са новим и савршеним друкчијим решењем. Тако је било и са његовим предлогом за уређење „Теразија“ где је својим последњим покушајем за ово уређење, које је назвао „идеалним решењем“, побио све раније своје предлоге као „у основи погрешне“, јер је, каже, „био у заблуди“. Како је он, по сопственој изјави, „дуго лутао“ док није дошао до правог решења није, заиста, нимало извесно да ли је стигао на крај својих лутања, то јест, на праву мету. Али једно је без сумње извесно, а то је да се овакав начин поступања и писања не би могао уврстити у ред озбиљних а најмање стручних. Да ли овакав пројектант и писац има права да назове један туђ пројекат конфузним? Остављам јавности да о томе пресуди. Исто тако нека јавност пресуди о исправности побуда — које су ме довеле до конкретног предлога за уређење ширег центра Београда — и личних — хонорарног наставника Филозофског факултета — које су изазвале написе овог његовог чланка.

Београд, 16 јуна 1942.

Арх. Милан Злоновић,
проф. Универзитета

Ј
С
П
Ј
Д
У

П
Ј
Д
Л
М
П
П
П
О
П

Г
Е
Т
П
С
В
Н
Р
З

П
З
Х
Ј
Т
З
Б
Г
П
Г
Н

Г
Б
С
Т
С
Д
Н
З
Н
К